

اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران
معاونت بررسی‌های اقتصادی

درآمدهای مالیاتی در کشورهای منتخب منطقه آسیا و اقیانوسیه

سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD)، در گزارشی به بررسی درآمدهای مالیاتی ۲۱ کشور منطقه آسیا و منطقه اقیانوسیه پرداخته است. براساس آمارها، نسبت درآمد مالیات به تولید ناخالص داخلی با احتساب مشارکت تامین اجتماعی، در کشورهای مورد بررسی، در سال ۲۰۱۸، از ۱۱.۹ درصد در اندونزی تا ۳۵.۴ درصد در نائورو متغیر بوده است. متوسط این نسبت در کشورهای عضو OECD، حدود ۳۴.۳ درصد است. عوامل ساختاری اقتصاد، تعیین‌کننده نحوه تغییرات نسبت درآمد مالیاتی به تولید ناخالص داخلی کشورهاست. این عوامل شامل میزان اهمیت بخش کشاورزی در اقتصاد، باز بودن تجارت و اندازه اقتصاد غیررسمی است. علاوه بر این، قدرت سازمان‌های مالیاتی، میزان فساد در آنها و اخلاق مالیاتی مودیان هم تاثیر قابل توجهی بر میزان درآمد مالیاتی دارد و سرانه تولید ناخالص داخلی نیز با نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی کشورها مرتبط است. در این گزارش وضعیت درآمدهای مالیاتی کشورهای آسیا و اقیانوسیه و ساختار مالیاتی آنها مورد بررسی قرار می‌گیرد.

تیرشده توسط فروع گری، امیکاسر

نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی

سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) درآمد مالیاتی ۲۱ کشور^۱ در منطقه آسیا و اقیانوسیه را مورد بررسی قرار داده است. در سال ۲۰۱۸، نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی در منطقه آسیا و اقیانوسیه از ۱۱.۹ درصد در اندونزی تا ۳۵.۴ درصد در نائورو متغیر بوده است (نمودار ۱). نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی، به کل درآمدهای مالیاتی^۲، با احتساب مشارکت در تامین اجتماعی^۳، به عنوان درصدی از تولید ناخالص داخلی اشاره دارد. تمامی کشورهایی که در این گزارش مورد بررسی قرار گرفته‌اند، بدون احتساب نائورو، در سال ۲۰۱۸ در مقایسه با متوسط منطقه OECD (۳۴.۳٪)، نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی کمتری داشته‌اند؛ این در حالی است که ۱۰ اقتصاد مورد بررسی در این گزارش، در مقایسه با متوسط منطقه آمریکای لاتین و کارائیب (۲۳.۱٪) نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی بالاتری را ثبت کرده‌اند. بین نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی مناطق گوناگون، تفاوت‌هایی وجود دارد؛ بطوریکه ۸ مورد از ۱۱ کشور آسیایی مورد بررسی، نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی زیر ۲۰ درصد داشته‌اند (استثنائات شامل ژاپن، کره جنوبی و مغولستان است)؛ این در حالی است که ۷ مورد از ۱۰ اقتصاد منطقه اقیانوسیه، نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی بیش‌تر از ۲۳ درصد را دارا هستند (استثنائات شامل پاپوآ گینه نو، توکلائو و وانواتو است).

نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی در اقتصادهای آسیا و اقیانوسیه، بدون احتساب مشارکت در تامین اجتماعی، در نمودار ۱ نشان داده شده است. در سال ۲۰۱۸، نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی، بدون احتساب مشارکت در تامین اجتماعی، بین ۱۱.۵ درصد در اندونزی تا ۲۱.۲ درصد در کره جنوبی متغیر بوده است. ۶ کشور آسیایی نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی (بدون احتساب مشارکت در تامین اجتماعی) بین ۱۵ درصد تا ۲۰ درصد تولید ناخالص داخلی دارند: فیلیپین (۱۵.۷٪)، قزاقستان (۱۶.۴٪)، تایلند (۱۶.۵٪)، چین (۱۷٪)، ژاپن (۱۸.۸٪) و مغولستان (۱۹.۲٪). این در حالی است که چهار کشور نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی (به غیر از مشارکت در تامین اجتماعی) زیر ۱۵ درصد دارند: اندونزی (۱۱.۵٪)، مالزی (۱۲.۲٪)، بوتان (۱۲.۳٪) و سنگاپور (۱۳.۲٪). با این که حذف درآمد حاصل از مشارکت در تامین اجتماعی از کل درآمدهای مالیاتی، بر نسبت مالیات بر تولید ناخالص داخلی کشورهای اقیانوسیه (که مشارکت در تامین اجتماعی کمتری وضع می‌شود) اثرگذار نبوده، اما در تمامی اقتصادهای آسیایی، بدون احتساب بوتان، نقش چشم‌گیری داشته است.

از سال ۲۰۱۷ به بعد، قریب به دوسوم اقتصادهای مورد بررسی در این گزارش، با افزایش نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی همراه بوده‌اند. بیشترین افزایش در نائورو، توکلائو و مغولستان (به ترتیب، ۶.۴ واحد درصد، ۳.۸ واحد درصد و ۲.۵ واحد درصد) رخ داده که عمدتاً ناشی از افزایش نرخ مالیات بوده است. در مغولستان، افزایش نرخ مالیات بر درآمد اشخاص و نرخ

^۱ استرالیا، بوتان، چین، جزایر کوک، فیجی، اندونزی، ژاپن، قزاقستان، کره جنوبی، مالزی، مغولستان، نائورو، نیوزیلند، پاپوآ گینه نو، فیلیپین، ساموآ، سنگاپور، جزایر سلیمان، تایلند، توکلائو، وانواتو

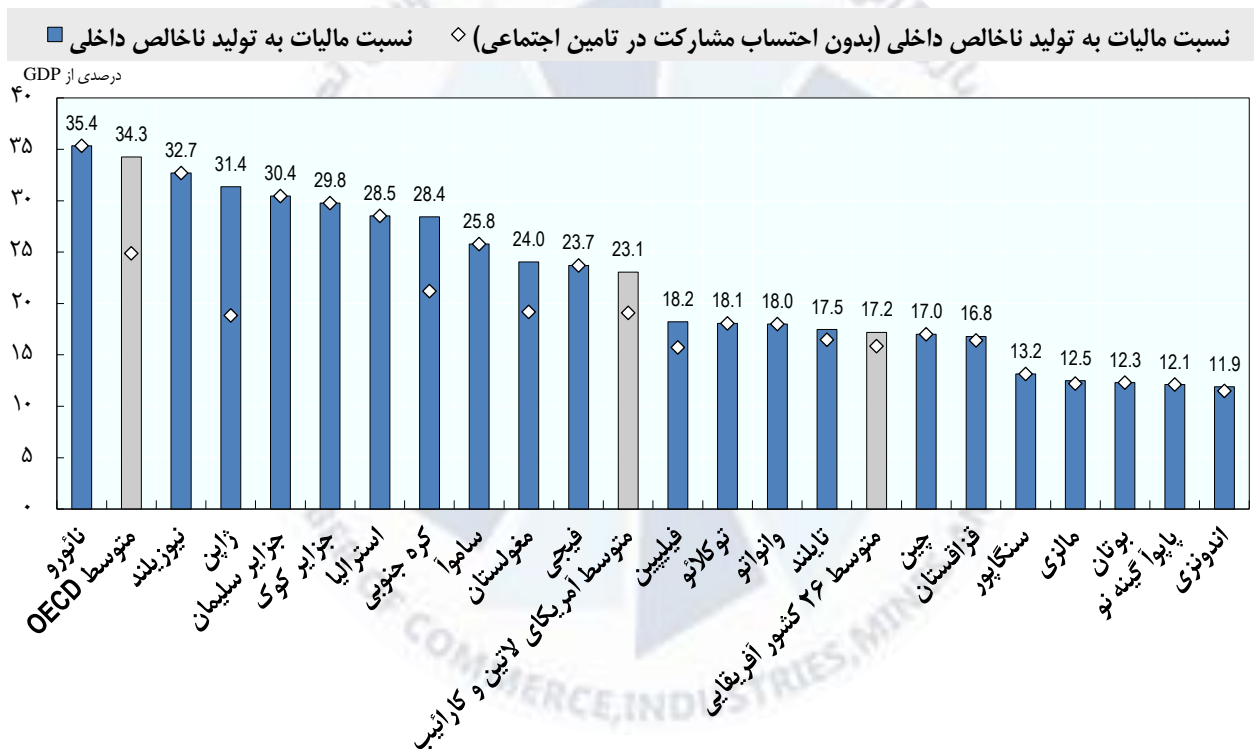
^۲ بر اساس تقسیم‌بندی OECD، مالیات شامل مالیات بر درآمد و سود، مشارکت در تامین اجتماعی که به دولت پرداخت می‌شود، مالیات بر دستمزد و نیروی کار، مالیات بر دارایی، مالیات بر کالاها و خدمات و سایر مالیات‌ها می‌شود.

^۳ Social Security Contributions

معاونت بررسی های اقتصادی

مالیات بر فروش^۴ برای تنباکو و الکل بیشترین درآمد را ایجاد کرده است. حقوق ورودی‌های بالاتر برای واردات تنباکو در توکلائو در افزایش نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی نقش داشته و بالا بودن نرخ مالیات بر دستمزد برای افراد غیرمقیم، نرخ مالیات بر خدمات و نرخ مالیات بر کسب و کارهای گوناگون منجر به رشد این نسبت در نائورو شده است. چهار کشور دیگر (جزایر سلیمان، کره جنوبی، جزایر کوک و ساموا) افزایش بیشتر از یک واحد درصد در این نسبت را تجربه کرده‌اند. در مقابل، اکثر کاهش‌ها در نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی، کمتر از یک واحد درصد بوده است: تنها بوتان کاهش بیشتر از ۱.۴ واحد درصدی را تجربه که عمدتاً ناشی از حذف مالیات بر فروش برای واردات سوخت بوده است.

نمودار ۱- مالیات به تولید ناخالص داخلی در اقتصادهای آسیا و اقیانوسیه، با و بدون احتساب مشارکت در تامین اجتماعی (۲۰۱۸)

منبع: OECD

طی دهه گذشته، در ۱۱ اقتصاد مورد بررسی در این گزارش، نسبت مالیات بر تولید ناخالص داخلی افزایش داشته است. بیشترین افزایش بین سال‌های ۲۰۰۷ تا ۲۰۱۸ در جزایر سلیمان، ساموا و جزایر کوک مشاهده شده است (به ترتیب ۱۰.۶ واحد درصد، ۷ واحد درصد و ۴.۹ واحد درصد). طی دوره مشابه، مغولستان، پاپوآ گینه نو و قزاقستان بیشترین کاهش را در نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی خود تجربه کردند (به ترتیب ۴.۳ واحد درصد، ۸.۶ واحد درصد و ۹.۳ واحد درصد) که در هر سه مورد افت کل درآمد مالیاتی به علت کاهش مالیات بر درآمد شرکت‌ها بوده است.

^۴ Excise

معاونت بررسی های اقتصادی

عوامل ساختاری اقتصاد، عنصر تعیین کننده نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی است. این عوامل شامل میزان اهمیت بخش کشاورزی در اقتصاد، باز بودن تجارت و اندازه اقتصاد غیررسمی آن است. به عنوان مثال، کشاورزی یکی از بخش های چالش برانگیز در بحث مالیات است. اکثر افراد شاغل در بخش کشاورزی در اقتصادهای در حال توسعه، درآمد پایینی دارند و بسیاری از کشاورزان در فهرست مودیان مالیاتی ثبت نمی شوند. به علاوه، بخش کشاورزی از معافیت های مالیاتی متعددی منتفع می شوند. به عنوان مثال، دولت مالزی کمک هزینه بخش کشاورزی را به عنوان هزینه قابل قبول تلقی کرده و از سود کشاورزان واجد شرایط، کسر می کند. همچنین در این کشور واردات کالاها و خدمات مرتبط با بخش کشاورزی از پرداخت حقوق ورودی و مالیات غیرمستقیم معاف هستند.

علاوه بر عوامل ساختاری اقتصادی، سیاست های مالیاتی و موقعیت سازمان مالیاتی، تاثیر قابل توجهی بر میزان درآمد مالیاتی دارند. این موارد شامل قدرت سازمان های مالیاتی، سطح فساد در آنها و اخلاق مالیاتی^۵ (به عنوان مثال میزان تمایل افراد به پرداخت مالیات) است. به عنوان مثال، در آسیا، رابطه و همبستگی مثبتی بین میزان اثربخشی دولت و کیفیت نهادها با نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی وجود دارد. نهایتاً، سرانه تولید ناخالص داخلی نیز با نسبت مالیات به تولید ناخالص داخلی، رابطه دارد. اغلب اقتصادهای با درآمد بالا از نسبت های مالیات به تولید ناخالص داخلی بیشتری هم برخوردارند، اگرچه این ارتباط مستقیم نبوده و در اقتصادهایی با سطوح پایین تر درآمدی، به دلیل اثر سایر عوامل، کمتر اعلام می شود. این امر به ویژه در اقتصادهای آسیا و اقیانوسیه کمتر مشاهده می شود.

درآمدهای حاصل از مالیات بر کالا و خدمات، به عنوان درصدی از تولید ناخالص داخلی، در اکثر اقتصادهای آسیایی مورد بررسی در این گزارش، زیر ۱۰ درصد قرار دارد. استثنا در این زمینه مغولستان است که درآمد مالیاتی آن معادل ۱۲.۲ درصد تولید ناخالص داخلی در سال ۲۰۱۸ بوده است. در مقابل، اغلب اقتصادهای منطقه اقیانوسیه مورد بررسی در این گزارش، درآمد حاصل از مالیات کالا و خدمات خود را به بالای ۱۰ درصد از تولید ناخالص داخلی افزایش داده اند، که بین ۱۰.۵ درصد از تولید ناخالص داخلی در نائورو تا ۲۲.۳ درصد در جزایر سلیمان در سال ۲۰۱۸ متغیر بوده است. استثنا مربوط به این مورد شامل کشورهای پاپوآگینه نو (۴.۶ درصد تولید ناخالص داخلی)، استرالیا (۷.۴ درصد تولید ناخالص داخلی، ۲۰۱۷) و توکلانو (۹.۵ درصد تولید ناخالص داخلی) می شود.

ساختار مالیاتی در سال ۲۰۱۸ و روند تکاملی آن از سال ۲۰۰۷

در سال ۲۰۱۸، ساختار مالیاتی اقتصادهای مورد بررسی این گزارش، به طور گسترده ای متنوع بوده است. در ۱۰ اقتصاد، منبع اصلی درآمد مالیاتی، مالیات بر کالا و خدمات بوده؛ این در حالی است که ۹ اقتصاد سهم اصلی درآمد مالیاتی خود را از مالیات بر درآمد کسب کرده اند (نمودار ۲). ژاپن تنها کشوری است که بیشترین سهم درآمد مالیاتی آن از محل مشارکت در تامین اجتماعی حاصل شده است.

^۵ tax morale

معاونت بررسی های اقتصادی

حقوق ورودی و مالیات بر فروش، عموماً سهم بیشتری از درآمد مالیاتی را نسبت به مالیات بر ارزش افزوده داشته‌اند. ۷ اقتصاد، درآمدهای بالاتری را از سایر مالیات بر کالا و خدمات کسب کرده‌اند که از ۳۱.۱ درصد کل درآمد مالیاتی در قزاقستان تا ۷۳.۲ درصد در جزایر سلیمان متغیر است. در عین حال، سه اقتصاد مغولستان (۲۸.۲٪)، ساموآ (۴۰.۱٪) و جزایر کوک (۴۴.۶٪) سهم بیشتری را از مالیات بر ارزش افزوده دریافت کرده‌اند.

همانطور که پیشتر نیز اشاره شد، مشارکت در تامین اجتماعی، نقش کوچکی را در درآمد مالیاتی اقتصادهای آسیا و اقیانوسیه داشته است که البته استثنائاتی هم در این زمینه وجود دارد. ژاپن بیشترین سهم از درآمد مالیاتی را از طریق مشارکت در تامین اجتماعی داشته که در سال ۲۰۱۷ حدود ۳۹.۹ درصد بوده است. مشارکت در تامین اجتماعی نقش مهمی در درآمد مالیاتی مغولستان (۲۰.۱ درصد) و کره جنوبی (۲۵.۴ درصد) داشته است؛ بطوریکه این سهم‌ها به سطح متوسط OECD (۲۶ درصد در سال ۲۰۱۷) نزدیک است.

در میان اغلب اقتصادهای مورد بررسی در گزارش، مالیات بر ارزش افزوده یک منبع مهم و رو به رشد درآمدی، بخصوص در اقتصادهای منطقه اقیانوسیه است. در سال ۲۰۱۸، بدون احتساب نائورو، بوتان، توکلائو و جزایر سلیمان که مالیات بر ارزش افزوده وضع نکرده‌اند، درآمد حاصل از مالیات بر ارزش افزوده از ۱۱.۳ درصد کل درآمد مالیاتی در فیلیپین تا ۴۵.۸ درصد کل درآمد مالیاتی در وانواتو متغیر بوده است. بعلاوه، درآمد حاصل از مالیات بر ارزش افزوده به عنوان سهمی از کل مالیات، عموماً در اقتصادهای منطقه اقیانوسیه نسبت به اقتصادهای آسیایی، بالاتر بوده است. در کشورهای آسیایی مورد بررسی در این گزارش، درآمد حاصل از مالیات بر ارزش افزوده از ۱۱.۳ درصد کل درآمد مالیاتی در فیلیپین تا ۲۹.۵ درصد کل درآمد مالیاتی اندونزی متغیر است.

علاوه بر اندونزی، مغولستان تنها کشور از سایر کشورهای آسیایی است که در سال ۲۰۱۸، مالیات بر ارزش افزوده، بیش از ۲۵ درصد از کل درآمد مالیاتی آن را تشکیل داده است. در اقتصادهای منطقه اقیانوسیه نیز که سیستم مالیات بر ارزش افزوده را به کار می‌برند، تنها استرالیا و پاپوآ گینه نو سهم‌های مالیات بر ارزش افزوده کمتر از ۲۵ درصد داشته‌اند. این در حالی است که جزایر کوک و وانواتو بیشترین سهم‌ها را داشته‌اند.

سیاست مالیاتی در مقابل بحران کووید-۱۹

در کنار اقدامات انجام شده توسط سازمان‌های مالیاتی، سیاست‌گذاران مالیاتی طیف وسیعی از واکنش‌ها در مقابل بحران کووید-۱۹ داشته‌اند. پاسخ سیاستی به بحران کووید-۱۹ می‌باید همراه با تحولات بحران طی مراحل گوناگون، تکامل یابد: پاسخ اضطراری، خروج از قرنطینه (برای کشورهای که به نوعی تعطیلی اعمال کرده‌اند)، احیا و تامین مالی عمومی برای پرداخت پایدار مخارج در بلندمدت.

در مرحله پاسخ اضطراری، بسته‌های تامین مالی با اندازه‌های گوناگون، توسط بسیاری از دولت‌ها به کار گرفته شده است. تاکنون، اقدامات سیاستی معرفی شده توسط اقتصادهای نوظهور و در حال توسعه، از لحاظ بنیادی تفاوتی با اقداماتی که توسط OECD و گروه ۲۰ به کار گرفته شده، نداشته است؛ اما از آنجا که فضای مالی در این اقتصادها معمولاً کوچکتر است،

معاونت بررسی های اقتصادی

اقدامات آنها هم محدود بوده است. به طور کلی، اقدامات سیاستی انجام شده در مرحله واکنش اضطراری می تواند به ۴ دسته تقسیم شوند: حمایت از مشاغل، حمایت از خانوارها، حمایت از سرمایه‌گذاری و مصرف و پشتیبانی از بخش بهداشت و درمان.

حمایت از کسب و کارها

از منظر مالیاتی، اولویت اصلی، حمایت از استمرار جریان وجوه نقد برای کسب و کارها است. اقداماتی برای تامین این هدف انجام شده که عبارتند از: افزایش اعطای وام به بنگاه‌ها، پرداخت یارانه برای هزینه‌های غیر دستمزدی کسب و کارها^۶ و اقدامات حمایتی در زمینه مالیات بر درآمد اشخاص و مشارکت در تامین اجتماعی (به عنوان مثال قزاقستان و مالزی)، بطوریکه نیروی کار بازنشسته در بخش بهداشت و درمان، قادر باشد بدون از دست دادن مستمری و حقوق بازنشستگی، مجدداً درخواست کار بدهد. در مالزی، نیروی کار مهاجر مشغول در بخش بهداشت و درمان، کمک هزینه ویژه‌ای دریافت می‌کند. کسب و کارهایی که تجهیزات بهداشتی و درمانی، کالاها و خدمات تولید می‌کنند ممکن است از کاهش نرخ مالیات یا نرخ بالاتر استهلاک^۷ (به عنوان نمونه تایلند) بهره ببرند. بعلاوه، برخی کشورها معافیت‌های مالیاتی معرفی کرده‌اند یا مالیات دارو، تجهیزات و خدماتی را که در ارتباط مستقیم با قرنطینه و مهار کووید-۱۹ هستند، کاهش داده‌اند (به عنوان مثال، اندونزی و فیلیپین). سایر اقدامات شامل تسریع در ترخیص کالا از گمرک برای کالاهای ضروری در مبارزه با کووید-۱۹ است.

سیاست مالیاتی و واکنش‌های اجرایی به بحران کووید-۱۹ در مالزی

طی ۲۷ فوریه تا ۶ آوریل ۲۰۲۰، دولت مالزی به منظور کاهش اثرات بحران کووید-۱۹، تقویت اقتصاد و کمک به خانوارها و افراد کم درآمد یا با درآمد متوسط، با سه بسته محرک به ارزش ۶۰ میلیارد دلار به این بحران واکنش نشان داده است. تا ۱۰ مه ۲۰۲۰، حدود ۱۰۶ میلیون خانوار و فرد، کمک مالی از دولت مالزی دریافت کرده‌اند. هیات درآمد داخلی مالزی (IRBM^۸) مسئولیت پرداخت این کمک‌های مالی را به عهده گرفته است. برای تکمیل این سیاست‌ها، مشوق‌های موقت مالیاتی هم معرفی شده‌اند که شامل: (الف) کسورات مالیاتی^۹ یا معافیت هزینه‌های سرمایه‌ای از مالیات^{۱۰} برای تامین تجهیزات مربوط به مراقبت‌های فردی شاغلان، (ب) کسر بیشتر مالیات برای مالکان ساختمان یا فضای کسب و کار که مبلغ اجاره را برای مستاجران بنگاه‌های کوچک و متوسط کاهش داده یا از دریافت آن صرف نظر کرده‌اند، (ج) معافیت هزینه‌های سرمایه‌ای

^۶ non-wage business costs

^۷ آن قسمت از دارایی ثابت که بر اثر استعمال یا گذشت زمان یا سایر عوامل بدون توجه به تغییر قیمت‌ها تقلیل ارزش می‌یابد استهلاک نامیده می‌شود. استهلاک مالیاتی (tax depreciation) برای کاهش مقدار درآمد مشمول مالیاتی که یک شرکت گزارش می‌کند، مورد استفاده قرار می‌گیرد.

^۸ The Inland Revenue Board of Malaysia

^۹ Tax deductions: کسورات مالیاتی نوعی مشوق مالیاتی است که از طریق کاهش درآمد مشمول مالیات اعمال می‌شود و معمولاً از طریق کاهش هزینه‌هایی است که منجر به درآمد مازاد شده است.

^{۱۰} معافیت هزینه‌های سرمایه‌ای از مالیات (Capital allowances)، روشی است که به یک شرکت اجازه داده می‌شود که برای هزینه‌های سرمایه مشهود (tangible capital) معافیت مالیاتی بگیرد.

معاونت بررسی های اقتصادی

از مالیات برای ماشین آلات و تجهیزات، از جمله تجهیزات فناوری اطلاعات که از اول مارس تا ۳۰ دسامبر ۲۰۲۰، اعمال می شود.

هیات درآمد داخلی مالزی از چند روش از مالیات دهندگان حمایت کرده که عبارتند از: (الف) تمدید مهلت تشکیل پرونده مالیاتی، (ب) امکان تجدید ارزیابی برآوردهای مالیات بر درآمد و تعویق پرداخت مالیات، (ج) حمایت از برنامه های پرداخت بدهی، (د) تعلیق استرداد بدهی تا ۳۱ مه ۲۰۲۰، (ه) تسریع در استرداد مالیات^{۱۱}، (و) تغییر سیاست حسابرسی و (ز) بهبود رویه های ارتباطی مودیان.

به منظور تشخیص مولفه کلیدی پاسخ به بحران کووید-۱۹، هیات درآمد داخلی مالزی، استمرار و تداوم کسب و کارها را تقویت کرده است. هیات درآمد داخلی مالزی به دلیل اقداماتی که در راستای بهبود حکمرانی پیش از وقوع بحران کووید-۱۹ انجام داده، برای ارزیابی سناریوهای فعلی آماده تر بوده است. این سازمان همچنین ضمن معرفی خط مشی، کتابچه راهنمایی برای تداوم کسب و کار تدوین و منتشر کرده که در مقاطع زمانی مورد بازبینی هم قرار می گیرد.

سیاست مالیاتی و واکنش های اجرایی به بحران کووید-۱۹ در کامبوج

کامبوج، پس از شیوع کووید-۱۹، سه مرحله از اقدامات سیاستی اضطراری را برای حمایت از مشاغل، خانواده ها و اقتصاد اجرا کرده است.

مرحله اول اقدامات شامل اعمال معافیت های مالیاتی برای کسب و کارهایی است که در بخش های آسیب پذیر مانند گردشگری، املاک و مستغلات، پوشاک، کفش و نساجی فعالیت می کنند. به عنوان نمونه، به مدت ۴ ماه، از فوریه تا مارس ۲۰۲۰، هتل ها و مهمانخانه ها در استان سیم ریپ، از پرداخت مالیات بر درآمد شرکت ها معاف شدند. در عین حال، انجام حسابرسی های جامع مالیاتی برای این مشاغل برای کل سال ۲۰۲۰ به تعویق افتاده است. از ماه فوریه ۲۰۲۰ به مدت یک سال، خرید و فروش املاک و مستغلات کمتر از ۷۰ هزار دلار از پرداخت مالیات نقل و انتقال معاف شده اند. پرداخت حق سنوات برای شاغلان کامبوجی که از سال ۲۰۱۹ یا قبل از آن در بخش پوشاک، کفش، نساجی و سایر بخش ها کار می کردند، به حالت تعلیق درآمد. از سال ۲۰۲۰ و پس از آن، این معافیت، تنها برای افرادی اعمال می شود که کمتر از ۴ میلیون ریل کامبوج در سال درآمد دارند. همچنین برای شرکت هایی که نیروی کار کامبوجی را استخدام می کنند، آموزش می دهند، به خارج از کشور می فرستند و بر آنها نظارت می کنند، معافیت مالیاتی اعمال می شود.

دومین مرحله سیاست های اضطراری شامل حمایت درآمدی از نیروی کار کامبوجی و همچنین بخشودگی مالیاتی بیشتر برای کسب و کارها است. به لحاظ حمایت از نیروی کار، دولت به میزان ۲۰ درصد از حداقل دستمزد پرداخت شده به کارکنان هتل ها، مهمانخانه ها، رستوران ها و آژانس های مسافرتی در برخی نقاط شهری، حمایت می کند. در وهله نخست، معافیت مالیات بر درآمد شرکت ها برای هتل ها، مهمانخانه ها، رستوران ها و آژانس های مسافرتی در نقاط شهری اجرایی شد. این کسب

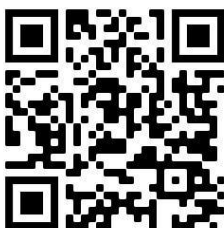
^{۱۱} بازپرداخت مالیاتی (tax refund) پرداختی است که به مودیان مالیاتی صورت می گیرد در صورتیکه آن مودی بیش از آنچه بدهی داشته، مالیات پرداخت کرده باشد.

معاونت بررسی های اقتصادی

و کارها موظفند تا پایان مارس ۲۰۲۰، اظهارنامه‌های مالیاتی سال ۲۰۱۹ را ارائه دهند، اما می‌توانند پرداخت‌ها را به صورت اقساط ماهانه تا نوامبر ۲۰۲۰ انجام دهند. برای شرکت‌های هواپیمایی در کامبوج، بین ماه مارس تا مه ۲۰۲۰، معافیت سه ماهه برای پرداخت حداقل مالیات سالانه و همچنین مهلت ۶ ماهه و امکان پرداخت اقساطی برای هزینه‌های آنها؛ در نظر گرفته شده است.

تا زمان تهیه این گزارش، دولت کامبوج، سه بسته سیاست‌های اضطراری برای مقابله با کرونا، طراحی و اجرا کرده که در مجموعه سوم آن، سیاست‌های مالیاتی لحاظ نشده است. اقدامات بسته سوم بیشتر شامل اقداماتی برای مبارزه با کووید-۱۹ و تحریک اقتصاد کامبوج، از جمله گسترش محدودیت‌های سفر، افزایش اقدامات قرنطینه‌ای، ایجاد کارگروهی برای کنترل عرضه و پایش قیمت کالاهای استراتژیک، بهبود تامین مالی بودجه و کمک‌های اجتماعی طی بحران کرونا و همچنین طرح تامین مالی مشترک^{۱۲} برای بنگاه‌های کوچک و متوسط بوده است. همچنین دولت کامبوج در حال برنامه‌ریزی برای مرحله چهارم اقدامات سیاستی است که می‌تواند در آینده نزدیک عملی شود.

^{۱۲} co-financing scheme